

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Przysusze oddalił powództwo (...) S.A. we W. przeciwko R. S. i W. S. o ustanowienie rozdzielności majątkowej oraz zniósł wzajemnie koszty postępowania między stronami.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia:

Pozwani R. S. i W. S. w dniu 24 października 1998 roku zawarli związek małżeński. Umów majątkowych małżeńskich nie zawierali. Przez dwa lata po ślubie mieszkali u rodziców pozwanej. Potem zamieszkali we własnym domu, który wspólnie wybudowali w miejscowości Z. i mieszkają tam do chwili obecnej. Pożycie małżeńskie pomiędzy pozwanymi układa się bardzo dobrze. Pozwani mają ośmioro wspólnych dzieci: P. w wieku 21 lat, K. w wieku 19 lat, Ł. w wieku 16 lat, A. w wieku 10 lat, I. w wieku 8 lat, P. w wieku 7 lat, M. w wieku 5 lat, L. w wieku 9 miesięcy. Pozwana zarejestrowana jest w KRUS-ie, ponieważ posiada gospodarstwo rolne. Pozwany utrzymuje się z prowadzenia działalności gospodarczej, której przedmiotem są usługi remontowo – budowlane i z tego tytułu uzyskuje dochód średnio około 3.000 złotych miesięcznie. W dniu 9 lipca 2009 roku R. S. zawarła z Euro Bankiem z siedzibą we W. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 30.733,77 złotych. Pozwana nie spłaciła części wierzytelności wynikającej z tej umowy. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2012 roku powód (...) S.A. z siedzibą we W. nabył wierzytelność przysługującą wobec pozwanej od Euro Banku. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 18 czerwca 2015 roku w Sądzie Rejonowym w Przysusze w sprawie sygn. akt (...) nakazano pozwanej R. S., aby zapłaciła na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W. kwoty 23.458,35 złotych i 14.063,75 złotych, łącznie 37.522,10 złotych z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 2.886,25 złotych tytułem kosztów procesu. Nakaz zapłaty został zaopatrzony w dniu 10 sierpnia 2015 roku w klauzulę wykonalności. Na podstawie tego tytułu wykonawczego powód w dniu 7 września 2015 roku złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec R. S. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przysusze. Postępowanie egzekucyjne prowadzone jest w sprawie (...) celem wyegzekwowania m.in. należności głównej wynoszącej 37.522,10 złotych, odsetek ustawowych od kwoty 23.458,35 złotych i od kwoty 14.063,75 złotych, kosztów sądowych wynoszących 2.886,25 złotych. Powód w postępowaniu egzekucyjnym wniósł o przeprowadzenie egzekucji poprzez m.in.: zajęcie udziału 1/8 i udziału 7/8 w nieruchomości położonej w Z. objętej księgą wieczystą nr (...) wchodzących w skład majątku wspólnego dłużniczki R. S. z małżonkiem W. S. na zasadzie art. 923⁽¹⁾ k.p.c., zajęcie wierzytelności i ekspektatywy przysługujących dłużnikowi od Urzędu Skarbowego z tytułu nadpłaty podatku dochodowego za 2014 rok i innych, zajęcie wszelkich wierzytelności z rachunków bankowych, wynagrodzenia za pracę, świadczeń ustalonych w toku postępowania, skierowanie zapytania do ZUS celem ustalenia składek dłużnika, zgłoszonych rachunków bankowych, wskazanie funduszu OFE, z którym dłużnik podpisał umowę, skierowania zapytania do (...) celem ustalenia pojazdów mechanicznych dłużnika. W toku prowadzonej egzekucji Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Przysusze dokonał szeregu czynności, min. dokonał zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego pozwanej w Euro Banku z siedzibą we W., uzyskał informacje z (...), że pozwana R. S. wspólnie z W. S. posiadają pojazd T. (...) rok produkcji 2000, zaś na pozwaną R. S. jest zarejestrowany pojazd F. (...) rok produkcji 1990. Ponadto Komornik dokonał zajęcia wierzytelności należnej dłużnikowi jako zwrotu nadpłaty podatku dochodowego wynikającej z deklaracji PIT. W dniu 1 października 2015 roku Komornik wszczął egzekucję z nieruchomości składającej się z działek o numerach: (...), (...), 2049, 2048 o łącznej powierzchni 1,03 ha, dla której Sąd Rejonowy w Przysusze prowadzi księgę wieczystą nr (...). W toku postępowania egzekucyjnego wyegzekwowano jedynie kwotę 1.185,55 złotych. Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 roku postępowanie egzekucyjne w sprawie (...) zostało zawieszona na wniosek wierzyciela. Pozwani na poczet spłaty należności dobrowolnie dokonali wpłat: w dniu 26 października 2015 roku – 300 złotych, w dniu 24 listopada 2015 roku – 300 złotych, w dniu 28 grudnia 2015 roku – 300 złotych, w dniu 1 lutego 2016 roku – 300 złotych, w dniu 8 marca 2016 roku – 300 złotych, w dniu 1 kwietnia 2016 roku – 300 złotych, w dniu 6 września 2016 roku – 800 złotych, w dniu 26 października 2016 roku – 500 złotych. Pozwana R. S. w dniu 21 listopada 2016 roku zwróciła się pisemnie do powoda o rozłożenie na raty spłaty zadłużenia i jednocześnie podała, że chce podjąć próbę porozumienia

z powodem, zadeklarowała, że wierzytelność zostanie spłacona i zaproponowała ratę 500 złotych miesięcznie. Sąd Rejonowy stwierdził, iż wierzytelność przysługująca powodowi została wykazana tytułem wykonawczym, na podstawie którego prowadzone jest przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przysusze postępowanie egzekucyjne w sprawie (...). Powód jest wierzycielem pozwanej R. S., a wierzytelność powstawała w trakcie trwania małżeństwa, zobowiązanie zostało zaciągnięte przez pozwaną bez uzyskania zgody współmałżonka W. S. oraz wynika z czynności prawnej. W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego, mimo podjętych czynności egzekucyjnych nie udało się wyegzekwować całej należności, a jedynie kwotę 1.185,55 złotych. Ostatecznie postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela zostało zawieszono. Zatem egzekucja okazała się bezskuteczna. Pozwana przed skierowaniem sprawy do Sądu przez powoda podejmowała próbę spłaty wierzytelności w ratach po 300 złotych miesięcznie, które wpłacała w okresie od października 2015 roku do kwietnia 2016 roku. Następnie zaprzestała dalszych wpłat. Po skierowaniu sprawy do Sądu ponownie podjęła próbę spłaty należności i we wrześniu 2016 roku wpłaciła 800 złotych, a potem w październiku 2016 roku – 500 złotych. Zadeklarowała, że będzie spłacać należność systematycznie w ratach po 500 złotych miesięcznie. Jej mąż zobowiązał się, że będzie pomagał w regulowaniu wierzytelności. Zdaniem Sądu Rejonowego, skoro pozwana wykazała na datę zamknięcia rozprawy, że podjęła działania zmierzające do spłaty obciążającego ją zobowiązania, to świadczy o tym, iż są realne szanse, że zobowiązanie będzie systematycznie przez nią regulowane. Dlatego też, Sąd Rejonowy kierując się zasadami słuszności uznał, że w przypadku pozwanych ustanowienie rozdzielności majątkowej będzie sprzeczne z dobrem ich rodziny. Pozwani są mają ośmioro wspólnych dzieci, w tym sześcioro jest małoletnich. Pozwany prowadzi działalność gospodarczą i dochód z tej działalności przeznacza na utrzymanie rodziny. Pozwana zajmuje się wychowywaniem dzieci. Zdaniem Sądu zobowiązanie na rzecz powoda jest jedynym obciążeniem pozwanej, a tym samym jej rodziny. W ocenie Sądu Rejonowego, oddalenie na podstawie art. 5 k.c. powództwa o ustanowienie rozdzielności majątkowej między małżonkami nie jest wyłączone. Należy dopuścić, w drodze wyjątku w szczególnie uzasadnionych wypadkach, możliwość zastosowania przewidzianej w art. 5 k.c. konstrukcji nadużycia prawa w sprawach, w których wierzyciel jednego z małżonków dochodzi na podstawie art. 52 § 1a k.r.o. w procesie przeciwko obojgu małżonkom ustanowienia między nimi rozdzielności majątkowej. W przekonaniu Sądu Rejonowego, w niniejszej sprawie taka wyjątkowa sytuacja zachodzi. Wprawdzie dopiero w czasie trwania postępowania pozwani podjęli inicjatywę, aby pozwana dobrowolnie, systematycznie spłacała wierzytelność na rzecz powoda. Jednakże przy uwzględnieniu faktu, iż wcześniej w okresie od października 2015 roku do kwietnia 2016 roku i w czasie procesu spłacała należność w ratach, należy uznać, że strona pozwana wykazała w ten sposób, iż są realne szanse systematycznego spłacania zobowiązania przez pozwaną na rzecz powoda. Zdaniem Sądu, zasadne jest pozostawienie w przypadku pozwanych wspólności majątkowej ustawowej, w sytuacji gdy pożycie pomiędzy nimi układa się bardzo dobrze i pozwana będzie mogła korzystać z pomocy finansowej męża, który partycypuje w kosztach utrzymania rodziny. Pozwani realizują względem siebie oraz względem swoich dzieci, obowiązek ponoszenia kosztów jej utrzymania. Tym samym w efekcie dają większe gwarancje zaspokojenia wierzytelności na rzecz powoda niż w przypadku ustanowienia rozdzielności majątkowej małżeńskiej. W skład majątku wspólnego wchodziły udziały wynoszące 1/8 i 7/8 we własności opisanej w pozwie nieruchomości. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Rejonowego, mało realne jest, aby w wyniku podziału majątku wspólnego i przyznania określonych składników z majątku wspólnego pozwanej, powód uzyskał zaspokojenie swojej wierzytelności. Z tych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo kierując się zasadami współzycia społecznego i dobrem rodziny jaką tworzą pozwani wraz ze swoimi dziećmi.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 52 § 1a k.r.o. i art. 5 k.c. O kosztach orzekł na podstawie art. 104 k.p.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód, zaskarżając je w całości. Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 5 k.c. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji, gdy przeprowadzone i prawidłowo ocenione dowody nie dawały podstaw do przyjęcia, że zaistniały przesłanki jego zastosowania.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż w sprawie niniejszej nie można mówić o nadużyciu prawa przez stronę powodową. Strona powodowa formułując pozew chroniła bowiem swój uzasadniony interes zaś pozwani nie spełniają wymagań określonych tzw. zasadą czystych rąk. Nadto skarżący wskazał na możliwość stosowania art. 5 k.c. w sprawach z powództwa opartego na treści art. 52§1a k.r.o. jedynie wyjątkowo oraz na przecenienie przez Sąd pierwszej instancji deklaracji pozwanych odnośnie dobrowolnej spłaty należności a złożonej dopiero w toku sprawy. Oprócz tej deklaracji brak bowiem ze strony pozwanych realnych kroków, które zmierzałyby do zaspokojenia wierzyciela. Zdaniem skarżącego, jedynie ustanowienie rozdzielnosci majątkowej urealniałoby zaspokojenie wierzyciela.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest w znacznej części zasadna.

Wobec tego, iż Sąd pierwszej instancji nie dokonał ustaleń w zakresie okoliczności istotnych dla zastosowania w sprawie art. 5 k.c., tj. nie ustalił celu zawarcia umowy pożyczki przez pozwaną, okoliczności zawarcia tej umowy, szczegółowej sytuacji rodzinnej i majątkowej pozwanych, składu majątku wspólnego i zobowiązań finansowych pozwanych Sąd Okręgowy jako sąd merytoryczny (art. 382 k.p.c.) dopuścił dowód z uzupełniającego przesłuchania pozwanych na te okoliczności (k.11 verte). Pozwani prawidłowo wezwani do osobistego stawiennictwa na rozprawę apelacyjną nie stawili się bez usprawiedliwienia (k. 126). Wobec tego Sąd Okręgowy pominął dowód z ich uzupełniającego przesłuchania (k.126).

W sprawie niniejszej bezspornym było, iż R. S. zawarła w dniu 9 lipca 2009 roku z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę pożyczki w kwocie 30.733,77 zł i zobowiązała się do spłaty pożyczki w 60 ratach określonych harmonogramem spłaty, ostatnia rata płatna do dnia 28 lipca 2014 roku. Pożyczka nie została spłacona w terminie wskutek czego poswatała wierzytelność (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. w stosunku pozwanej. Wierzytelność ta została zbyta przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą we W. na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W. umową przelewu wierzytelności zawartą w dniu 14 grudnia 2012 roku. Spółka (...) S.A. z siedzibą we W. uzyskała tytuł wykonawczy przeciwko R. S. w postaci zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty wydanego 18 czerwca 2015 roku przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Przysusze w sprawie (...). Bezspornym jest, iż postępowanie egzekucyjne wszczęte w oparciu o powyższy tytuł wykonawczy celem wyegzekwowania należności głównej wynoszącej 37.522,10 zł, odsetek ustawowych oraz kosztów postępowania sądowego okazało się w znacznej części bezskuteczne, bowiem w jego toku wyegzekwowano jedynie 1.185,55 złotych. Małżonkowie R. S. i W. S. są na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej właścicielami nieruchomości położonej we wsi Z. gmina R. składającej się z działek o numerach ewidencyjnych: (...), (...), 2049, 2048 o łącznej powierzchni 1,03 ha, dla której Sąd Rejonowy w Przysusze prowadzi księgę wieczystą nr (...). Na nieruchomości tej małżonkowie R. S. i W. S. wybudowali dom mieszkalny. Egzekucja w sprawie (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przysusze E. C. została skierowana m.in. do tej nieruchomości. Komornik dokonał jej zajęcia. Dalsze czynności egzekucyjne nie były jednak możliwe wobec tego, że wierzyciel nie przedstawił tytułu wykonawczego wystawionego przeciwko obojgu małżonkom (art. 923⁽¹⁾§1 k.p.c.). Nadto W. S. w toku postępowania egzekucyjnego sprzeciwił się zajęciu nieruchomości wspólnej (k. 8 akt egzekucyjnych). Z akt egzekucyjnych Km 933/15 wynika również, iż wobec R. S. prowadzone jest postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego M. P. (k. 22 akt egzekucyjnych). Natomiast z odpisu księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Przysusze wynika, iż nieruchomość objęta tą księgą wieczystą została zajęta również 15 grudnia 2015 roku w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przysusze w sprawie (...)z wniosku wierzyciela M. G. przeciwko W. S.. Nadto w dziale IV księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Przysusze wpisana jest hipoteka przymusowa na kwotę 12.574,14 zł na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Bezspornym jest zatem, że w okolicznościach sprawy niniejszej spełnione zostały przesłanki ustanowienia rozdzielnosci majątkowej na wniosek wierzyciela określone w art. 52§1a k.r.o. Wierzyciel wykazał bowiem istnienie stwierdzonej tytułem wykonawczym wierzytelności w stosunku do jednego z małżonków i uprawdopodobnił,

że zaspokojenie tej wierzytelności wymaga dokonania podziału majątku wspólnego. Zaspokojenie wierzytelności przysługującej od jednego z małżonków wymaga dokonania podziału majątku wspólnego wówczas, gdy nie ma możliwości zaspokojenia wierzytelności z majątku osobistego dłużnika i składników majątku wspólnego małżonków wymienionych w art. 41§2 k.r.o. i gdy brak jest podstaw do poszukiwania zaspokojenia z majątku wspólnego małżonków, bowiem nie można nadać klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową w oparciu o treść art. 787 i 787¹ k.p.c. Natomiast możliwe jest zaspokojenie wierzyciela z udziału w majątku wspólnym małżonków, który w wyniku podziału przypadnie dłużnikowi.

Wobec tego, iż w toku postępowania egzekucyjnego wszczętego na wniosek (...) S.A. z siedzibą we W. nie odnaleziono majątku osobistego dłużniczki ani majątku wspólnego wymienionego w art. 41§2 k.r.o. umożliwiającego zaspokojenie wierzytelności a wierzyciel nie uzyskał klauzuli wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika zaś małżonkowie R. S. i W. S. są na zasadzie małżeńskiej wspólności ustawowej właścicielami zabudowanej nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Przysusze prowadzi księgę wieczystą nr (...) wykazano, iż możliwe będzie zaspokojenie z udziału w majątku wspólnym, który w wyniku podziału przypadnie R. S..

Oceniając możliwość zastosowania w sprawie niniejszej art. 5 k.c. wskazać należy na istotę zmian dotyczących prawa majątkowego małżeńskiego dokonanych nowelą, która weszła w życie 20 stycznia 2005 roku. Zachowano wówczas zasadę, że majątek wspólny małżonków obejmuje, z zastrzeżeniem wyjątków, prawa majątkowe nabyte w czasie trwania ustroju małżeńskiej wspólności ustawowej, natomiast istotnie zmodyfikowano odpowiedzialność majątkiem wspólnym za długi, które powstały w czasie trwania wspólności w wyniku działania tylko jednego z małżonków. Możliwość zaspokojenia się z majątku wspólnego wierzyciela tylko jednego z małżonków ograniczono do zobowiązań zaciągniętych za zgodą drugiego małżonka, a gdy idzie o inne zobowiązania powstałe w czasie trwania wspólności, wierzyciel jednego z małżonków ma możliwość zaspokojenia się jedynie z niektórych składników majątku wspólnego (art. 41§2 i 3 k.r.o.). Przepis art. 52§1a k.r.o. stanowił reakcję na trudności w uzyskaniu przez wierzycieli zaspokojenia swych należności od dłużników pozostających w związku małżeńskim i podlegających ustrojowi wspólności majątkowej (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2014 roku w sprawie II CSK 387/13, OSNC 2015/4/46). Dlatego zastosowanie przepisu art. 5 k.c. w sprawach, w których wierzyciel jednego z małżonków dochodzi ustanowienia między małżonkami rozdzielnosci majątkowej celem zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności może mieć miejsce jedynie wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

W ocenie Sądu Okręgowego, zasadny jest zarzut naruszenia w sprawie niniejszej art. 5 k.c. Okoliczności sprawy nie uzasadniają bowiem oceny żądania strony powodowej ustanowienia rozdzielnosci majątkowej między pozwanymi jako zachowania stanowiącego nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. ze względu na jego sprzeczność z zasadami współzycia społecznego. Okoliczności powołane przez Sąd a sprowadzające się do tego, iż pozwani mają ośmioro dzieci, w tym sześcioro małoletnich, ich pożycie małżeńskie układa się bardzo dobrze, a pozwana przed skierowaniem sprawy do Sądu przez powoda podjęła próbę spłaty wierzytelności w ratach po 300 złotych miesięcznie, które wpłacała w okresie od października 2015 roku do kwietnia 2016 roku (łącznie 1800 zł) zaś po skierowaniu sprawy do Sądu we wrześniu 2016 roku wpłaciła 800 złotych, a w październiku 2016 roku – 500 złotych nie uzasadniają zastosowania art. 5 k.c. Zarówno dotychczasowe zgodne pożycie małżonków, jak i fakt posiadania przez pozwanych małżonków dzieci w sprawie o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej na żądanie wierzyciela małżonka przeciwko obojgu małżonkom są okolicznościami typowymi i pozbawionymi doniosłości. Podobnie jak okoliczność dobrowolnej zapłaty niewielkiej kwoty z tytułu istniejącej wierzytelności. Natomiast w sprawie niniejszej nie zostało wykazane, aby deklaracja ze strony dłużniczki i jej małżonka co do dalszego systematycznego spłacania długu w ratach po 500 złotych miesięcznie została zrealizowana. Sąd Rejonowy nadał tej deklaracji istotne znaczenie uznając, iż wobec jej wyrażenia przez pozwaną istnieją realne szanse na spłacenie zobowiązania. Trafnie skarżący podniósł, iż ocena to nie była uzasadniona. Pozwani poza wpłatą kwoty 1800 zł przed wszczęciem postępowania i wpłatą kwoty 1300 zł w toku postępowania nie podjęli żadnych realnych kroków zmierzających do zrealizowania powyższej deklaracji.

Wobec spełnienia przesłanek określonych w art. 52§1a k.r.o. roszczenie powoda co do ustanowienia rozdzielności majątkowej uznać należy za zasadne. Powód żądał ustanowienia rozdzielności majątkowej od dnia wytoczenia powództwa (k.2). Tymczasem w sprawie niniejszej brak jest podstaw do określenia daty powstania rozdzielności majątkowej na dzień poprzedzający uprawomocnienie się wyroku. Dlatego powództwo w tej części podlegało oddaleniu jako niezasadne. Wyrok ustanawiający rozdzielność majątkową ma charakter konstytutywny.

Z tych względów, na podstawie art. 386§1 k.p.c. zaskarżony wyrok należało zmienić i ustanowić z dniem 28 grudnia 2017 roku rozdzielność majątkową między małżonkami R. S. i W. S. a w pozostałej części powództwo oddalić. Apelacja w pozostałej części została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu za pierwszą i drugą instancję orzeczono na podstawie art. 100 w zw. z art. 108§1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Wobec tego, że pozwani ulegli powodowi jedynie w nieznacznej części, dotyczącej daty ustanowienia rozdzielności majątkowej, Sąd wyłożył na pozwanych obowiązek zwrotu wszystkich kosztów przeciwnikowi. Na koszty zasądzone na rzecz powoda składa się opłata od pozwu wynosząca 200 złotych, wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego powoda w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji wynoszące 720 złotych ustalone na podstawie §4 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015r., poz.1804 ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa wynosząca 17 złotych, opłata od apelacji wynosząca 200 złotych, wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego powoda z postępowaniu przez Sądem drugiej instancji wynoszące 360 złotych ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z §4 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015r., poz.1804 ze zm.).

SSO J. K.SSO A. G. SSO I. K.